



Arrest

nr. 51 909 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat H. VANDER VELPEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 24 september 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken, tot de Sherpa-bevolkingsgroep te behoren en geboren en getogen te zijn in de stad Thimphu. Uw ouders overleden toen u nog heel klein was. Uw zus Kelsang zorgde voor u en uw andere zus Pasang. In 1992 pleegde Kelsang zelfmoord door zelfverbranding waarbij jullie appartement afbrandde. Jullie beschikten nooit over documenten in

Bhutan. Uw zuster Kelsang had geprobeerd jullie residentiestatus in Bhutan in orde te brengen maar dat lukte niet. In 1998 werkte u zes maanden bij een Britse vrouw als huishoudster. Vervolgens deed u het huishouden voor uw zus Pasang en u zorgde voor haar kind. Toen ze in 1999 verhuisde naar Lobesa, district Thimphu, ging u met haar mee. Later werkte gedurende één jaar als kinderjuffrouw bij Shami Mossa die voor de Zwitserse NGO Helvetas bij het NRTI ("National Resources Training Institute") in Lobesa was tewerkgesteld. U verkreeg deze job via uw zuster Pasang die ook voor buitenlanders werkte. Toen Olivia Hartman Shami Mossa opvolgde, begon u voor haar te werken als huishoudster en kokkin. U deed dit van juli 2003 tot september 2004. Op een dag in 2004 kreeg u bezoek van twee personen van de immigratiedienst. Ze hadden vernomen dat u niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikte. U diende het land te verlaten. Omdat u op het huis van Olivia Hartman moest passen kreeg u uitstel tot ze terug was. Ze gaven u een document dat u niet las. U diende zich nadien met uw werkgever aan te melden bij de immigratiedienst. Daar legde u alles uit. Ze wilden echter niet naar u luisteren. Uw werkgever bracht u op 03/10/2004 naar de grenspost in Phuentsoling. Daar moest u een brief afgeven die u van de immigratiedienst had gekregen. U trok naar het dorp Jay in Bakte Chaupati, in de Indiase deelstaat West Bengalen en verbleef er bij een vrouw die u kende. U leefde ondergedoken omdat u er illegaal verbleef en was altijd bang dat de politie u zou oppakken. U verbleef in India tot 22/09/2009. Vervolgens nam u in Delhi het vliegtuig naar Amsterdam, Nederland waar u op 23/09/2009 aankwam. De volgende dag reisde u door naar België waar u op 24 september 2009 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: 9 foto's en diverse fotoprints, een werkcertificaat van Olivia Hartmann-Fässler, een brief "To Whom it May Concern" van Olivia-Hartmann-Fässler", een kopie van het schrijven van Olivia M. Hartmann-Fässler aan de Bhutaneze immigratiedienst, kopie van het paspoort van Olivia Marcella Hartmann, een afdruk van het "Helvetas Bhutan Annual Report" en een enveloppe.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kunnen worden verleend. Eerst en vooral bevat uw asielrelaas een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden waardoor het weinig aannemelijk wordt. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de Sherpa als groep geen problemen kenden in Bhutan wat betreft het verkrijgen van documenten en wat betreft uitwijzingen (CGVS 30/11/2009 p. 7). Later verklaarde u op dezelfde vraag plots dat de Sherpa net als de Nepaleesprekenden als "zuiderlingen" werden gezien en ook werden gedeporteerd (CGVS 22/02/2010 p. 5). Dit is een wezenlijk verschil in een land als Bhutan, dat begin de jaren '90 te kampen had met een gedwongen exodus van de zuidelijke bevolkingsgroepen, net omdat deze beschouwd werden als illegale migranten. Er kan dus wel worden verwacht dat u zal weten of de groep waartoe u behoorde gelijkaardige problemen kende als de "lhotsampa". U had voor deze tegenstrijdigheid geen aannemelijke verklaring. Uw uitleg dat u misschien het woord "general" niet goed begrepen had is onafdoende (CGVS 22/02/2010 p. 5). Het eerste gehoor in de Engelse taal verliep immers zonder problemen en u had zich akkoord verklaard om het gehoor in het Engels af te leggen. Bovendien dient er te worden gewezen op het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken Engels had opgegeven als één van de talen die u sprak in uw land van herkomst (zie Verklaring punt 8). Een zogenaamde gebrekkige kennis van de Engelse taal kan dus geen verklaring bieden voor deze gewijzigde verklaring. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te besluiten dat u uw antwoord op deze vraag tijdens het tweede gehoor hebt aangepast volgens informatie die u tussen de twee gehoren hebt verkregen. Uit het eerste gehoor bleek zoals hierboven vermeld dat u over een goede kennis van de Engelse taal beschikt, een kennis waarvan het niet aannemelijk is dat ze enkel werd verworven doordat u enkele jaren als huishoudster en kinderjuffrouw voor buitenlanders werkte (CGVS 30/11/2009 p. 4). Dat u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS plots beduidend minder goed Engels kon spreken dan tijdens het eerste gehoor doet bovenstaande vaststelling niet teniet maar wijst eerder in de richting van een gebrekkige medewerking (CGVS2 pp. 3, 5). Het vermoeden bestaat dan ook dat u nog op een andere manier, mogelijk door een opleiding, dit niveau van Engels kon behalen, waardoor uw verklaring ongeschoold te zijn ook twijfelachtig is. Tevens verklaarde u dat u het werk bij Olivia M. Hartmann was gevonden via uw zuster Pasang die voor buitenlanders werkte (CGVS 22/02/2010 p. 3). U had echter in het vorige gehoor verklaard dat uw zus Pasang als kinderjuffrouw bij Bhutanezen werkte (CGVS 30/11/2009 p. 4).

Verder dient te worden opgemerkt dat u amper op de hoogte bent over uw persoonlijke en etnische achtergrond. Zo stelt u van origine sherpa te zijn maar spreekt u helemaal geen Sherpa maar Dzongkha en een beetje Nepalees (CGVS 30/11/2009 p. 3). Het is weinig aannemelijk dat uw oudere

zussen Pasang en Kelsang tevens geen Sherpa spraken ondanks het feit dat ze toch jaren bij uw ouders woonden die allebei ook Sherpa zouden zijn (CGVS 30/11/2009 p. 2; CGVS 22/02/2010 p. 4). Wat het onderscheid is tussen de Sherpa en de Ngalong kon u amper aangeven (CGVS pp. 3-4). Waaraan of waardoor uw ouders zijn overleden kon u ook maar amper aangeven, u wist alleen dat u klein was (CGVS 30/11/2009 p. 4, 11). Waar uw ouders zijn geboren wist u ook niet. Op de vraag sinds wanneer ze in Bhutan woonden, verklaarde u aanvankelijk dat u dat niet juist wist. Later verklaarde u dan weer dat uw grootmoeder in Bhutan was en dat u zich herinnert dat ze stierf. Wat de verblijfsstatus was van uw ouders in Bhutan wist u evenmin. Of ze de Bhutanese nationaliteit hebben wist u evenmin, wat op zich bevreemdend is gezien u verklaarde zelf over de Bhutanese nationaliteit te beschikken. U heeft zich ook over deze zaken nooit geïnformeerd (CGVS 30/11/2009 pp. 2-3). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer op de vraag waaraan uw ouders stierven dat uw zus u niks mocht zeggen omdat iedereen hierdoor zou geraakt zijn (CGVS 22/02/2010 p. 3). Bij de vraag welke problemen ze dan hadden wist u dat hun dood in verband stond met hun documenten, dat er mensen werden gedepoteerd en dat uw ouders daar ook problemen mee kregen en dat ze tegen "de nieuwe regels" waren in Bhutan. Verder kon u hun overlijden niet toelichten en u heeft zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd (CGVS 22/02/2010 p. 3). U stelde ook dat het te maken had met het niet bezitten van een identiteitskaart en een ander document genaamd "santious", terwijl u hierover nooit eerder sprak (CGVS 22/02/2010 p. 3). U blijkt uw verklaringen over uw ouders dus al te hebben aangepast, in die zin dat u plots meer details kon geven dan in het eerste gehoor. U bleef verwijzen naar het feit dat uw zus u niks zou hebben willen zeggen omdat dit iedereen zou raken, iets wat u evenmin vermeldde in het eerste gehoor. In verband met het feit dat het overlijden van uw ouders zou te maken hebben met het feit dat ze gekant waren tegen "de nieuwe regels" in Bhutan, zoals uw zus u zou verteld hebben, is het heel bevreemdend dat u de term "Driglam Namzha" niet kent, terwijl dit volgens informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "de nieuwe regels" zijn die u vermoedelijk bedoelde. Het feit dat u zich over deze zaken ooit nooit informeerde, terwijl u uit uw land van herkomst werd uitgewezen omdat u niet over de nodige documenten beschikte, is merkwaardig gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat u een minimale kennis heeft over uw persoonlijke en etnische achtergrond, en over de zaken die eventueel aan de grondslag liggen van de problemen die uw bevolkingsgroep en in het bijzonder uw gezin zouden hebben gekend. Op zijn minst kan worden verwacht dat u er zich van op de hoogte probeert te stellen, zeker wanneer u zelf problemen kreeg als gevolg van dit verleden. Het is tevens heel bevreemdend te noemen dat u al die tijd in de Bhutanese hoofdstad Thimpu kon wonen zonder over de nodige documenten te beschikken en daar geen problemen mee kende. Nochtans zijn jullie met de politie in aanraking gekomen na de zelfmoord van uw zus Kelsang, dat er toen geen vragen werden gesteld is een weinig overtuigende uitleg (CGVS 22/02/2010 p. 11-12).

Verder dient te worden opgemerkt dat u tevens onsamenhangende verklaringen aflegde over uw uitwijzing uit Bhutan. U verklaarde aanvankelijk dat u bij de immigratiedienst in Thimpu een brief kreeg die u moest afgeven aan de grenspost in Phuentsoling (CGVS 30/11/2009 p. 7). Later verklaarde u dat u zich niet meer herinnerde of u een brief kreeg om naar de grenspost te gaan en of u hem afgaf aan de grenspost. Nog later tijdens het gehoor verklaarde u echter opnieuw dat u een brief kreeg van de immigratiedienst die u aan de grenspost in Phuentsoling diende af te geven (CGVS pp. 10). Gezien het een administratieve beslissing betrof met uitermate verregaande consequenties voor uw verdere leven en deze beslissing u scheidde van uw familie is het onaannemelijk dat u daar geen duidelijkheid kunt over verschaffen. In samenhang met bovenstaande vaststellingen ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Ook is het heel bevreemdend te noemen dat u enerzijds verklaarde dat in Thimpu veel mensen op de hoogte waren van het feit dat u geen documenten had (CGVS 30/11/2009 p. 11) maar dat anderzijds uw zus behoorlijk terughoudend was om de problemen van uw ouders met o.a. hun documenten toe te lichten omdat u, indien u uw mond voorbij praatte, u ook in de nesten zou raken (CGVS 22/02/2010 p. 3). Hoe men dan in Thimphu wist dat u geen verblijfsdocumenten had, terwijl u zich aan de meerderheid aanpaste door de lokale kledij te dragen en de taal te spreken, is uit uw verklaringen niet duidelijk.

Gezien de inconsistenties in uw asielrelaas en uw tegenstrijdige verklaringen dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. De foto's en fotoprints tonen louter aan dat u in Bhutan hebt verbleven. Ze staven echter niet uw probleem. Het werkcertificaat en de "To Whom it May Concern" zijn

afkomstig van uw vroegere werkgever en dus van iemand waar u een persoonlijke band mee had. Dergelijke gesolliciteerde getuigenissen zijn privé-documenten en hebben slechts geringe bewijswaarde en dan nog enkel in die mate dat ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. De brief van uw werkgever gericht aan de immigratiedienst staft niets zonder het stuk waar hij naar verwijst. Het "Helvetas Bhutan Annual Report 2006" staft geen enkel element van uw relaas. Het betreft louter het jaarlijkse rapport van de werking van Helvetas in Bhutan. De enveloppe toont louter aan dat u post ontvangt uit Zwitserland van Olivia Hartmann. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw werkelijke identiteit, nationaliteit, en verblijf in India kan neerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept een "Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen" in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Waar verzoekster aanvoert "dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft" dient te worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster twee maal werd gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Indien de CGVS-verhoren in het Engels verliepen en verzoeksters kennis van het Engels zoals verweerder terecht stelt, voldoende was om eenvoudig te communiceren dan kan daaruit niet worden gededuceerd dat verzoekster tevens een breed beeld moet hebben van de maatschappelijke situatie in Bhutan. Verzoekster liep immers nooit school en vooraleer ze voor een Zwitserse coöperante werkte, deed ze het huishouden bij haar zus en diens kinderen zodat deze uithuis kon werken om in het onderhoud van het gezin te voorzien. De commissaris-generaal heeft zich nochtans voor het nemen van de bestreden beslissing in hoofdzaak gesteund op de onwetendheden van verzoekster zonder het belang dat hieraan kan worden gegeven af te wegen tegen de beperkingen die zich opdringen door haar profiel, de algemeen bekende gegevens over Bhutan en de door verzoekster aangereikte stukken die van doorslaggevend belang zijn en de feiten zoals verzoekster ze weergaf objectief ondersteunen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart tot de Sherpa-bevolkingsgroep te behoren uit Bhutan. Ze heeft *“nooit identiteitsdocumenten gehad in Bhutan (...) Ook in India heb ik nooit documenten gehad”* (zie verklaring DVZ en vragenlijst) en kan haar herkomst niet aan de hand van identiteitsdocumenten aantonen. Het verzoekschrift betoogt: *“Haar verklaring dat zij in Bhutan nooit identiteitsdocumenten heeft gehad is aannemelijk evenals het feit dat de Sherpa als groep in Bhutan een hele hoop problemen kennen en geregeld het slachtoffer zijn van vervolging, deportatie en onderdrukking”* wat de CGVS niet ontkent en bevestigd wordt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster legt anderzijds talrijke bijkomende stukken neer ter ondersteuning van haar band met Bhutan. Via haar voormalige werkgeefster legt ze foto's neer waarop ze gefotografeerd werd voor de bekende tempels in de hoofdstad Thimpu en andere niet toeristische foto's waaruit kan blijken dat ze werkzaam was in het Zwitserse gezin en tevens, zoals ze verklaarde, een zus had. Verder legt verzoekster een werkcertificaat van O.H.-F. neer en een brief *“To Whom it May Concern”* van O.H.-F als bewijs van haar tewerkstelling in Bhutan als huishoudster bij een Zwitserse coöperante in Bhutan en correspondentie met de immigratiedienst van Bhutan.

3.2. De commissaris-generaal kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij, zonder het nuttig te achten nadere inlichtingen in te winnen, deze stukken beschouwt als louter *“gesolliciteerde getuigenissen”*, *“privé-documenten”* of informatie die *“geen enkel element van uw relaas”* staaft. Immers het betreffen niet enkel privéstukken maar ook objectieve gegevens die publiek zijn of kunnen nagegaan worden via derden die met naam en nadere gegevens mede bekend gemaakt worden. Het algemene rapport van *“Helvetas Bhutan”* gaat uit van een Zwitserse NGO die actief is in Bhutan en bevat objectieve gegevens, onder meer dat O.H.-F. behoort tot de staf van deze organisatie. De neergelegde kopie van het paspoort van O.H.-F. en de foto's van de werkomgeving waarop verzoekster samen met O.H.-F. wordt afgebeeld tonen aan dat verzoekster geen toevallige toerist was maar een band had met O.H.-F., wat door deze laatste bevestigd wordt in haar correspondentie. Ten slotte worden alle contactgegevens van de Zwitserse werkgevers toegevoegd, waaronder een fotokopie van het paspoort van O.H.-F., een afdruk van het *“Helvetas Bhutan Annual Report”*, en fotokopieën van hun brieven naar de immigratiediensten van Thimpu naar aanleiding van de uitwijzing van verzoekster (zie fotokopie van een brief van O.H.-F. aan de Bhutaanse immigratiedienst). Aldus wordt de hoedanigheid van verzoekster en deze van haar werkgeefster genoegzaam aangetoond en kan niet worden betwijfeld dat verzoekster in Bhutan werkte en woonde.

3.3. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet dan ook getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Verzoekster is geboren in Bhutan waar haar ouders en grootouders woonden. Ze beweert dat haar rechten als burger werden ontnomen en het staatsburgerschap omwille van haar etnische herkomst werd ontzegd en ze uiteindelijk op 26-jarige leeftijd werd uitgewezen uit Bhutan. Verzoekster is aldus de facto staatloos en haar vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld ten opzichte van Bhutan, het land van haar gewone verblijfplaats in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag).

3.4. De CGVS meent dat niet verzoeksters herkomst uit Bhutan, maar wel haar etnische afkomst niet wordt aangetoond en verwijt verzoekster onwetend te zijn over de administratieve moeilijkheden van haar familie. Echter verzoekster en haar familie hebben zich weten te handhaven in de hoofdstad doordat ze privé tewerkgesteld werden als kinderoppas bij Bhutanen en buitenlanders. Verzoeksters ouders overleden toen zij nog heel jong was en verzoekster heeft haar ouders nooit gekend. Verzoekster had een grootmoeder die later overleed maar het was vooral haar grote zus K., die stierf toen verzoekster 14 jaar was, die de zorg voor verzoekster en haar andere zus P. opgenomen heeft. De te verwachten kennis van verzoekster dient dan ook gezien te worden in het kader van deze achtergrond en deze is ruim voldoende om niet enkel haar Bhutaanse herkomst aan te tonen maar geeft ook een (niet-ingestudeerde) bekendheid aan met de hoofdstad, de Sherpa en de verschillende

bevolkingsgroepen (gehoorverslag CGVS, 30.11.2009, p. 8-10). Tevens kan blijken dat haar levensstijl conform was met de beperkingen die in Bhutan worden opgelegd aan minderheden, ongedocumenteerden en vluchtelingen. Aldus kon verzoekster niet schoollopen en het gezin heeft zich zoals geëist wordt, aangepast door hun klederdracht te ruilen voor deze van de toegelaten Drukpa (zie ook foto's) en hun taal voor de nationale taal. Anders handelen, leidt tot vervolging en wordt bestempeld als "anti-nationaal" gedrag en verder tot arbitraire arrestaties en mishandeling (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat verzoekster enkel het Dzongha spreekt kan dus niet verbazen te meer nu zij geboren is in de hoofdstad Thimpu, en er altijd verbleef en haar zussen ook bij Bhutanen werkten (gehoorverslag CGVS, 30.11.2009, p. 8-10). De vaagheden in verzoeksters verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing wegen hoe dan ook niet op tegen verzoeksters kennis van Bhutan die niet betwijfeld wordt en de objectieve gegevens die blijken uit de neergelegde documenten.

3.5. Verder kan verzoekster bezwaarlijk verweten worden geen poging te hebben ondernemen om zich te regulariseren in Bhutan wanneer verzoekster wel de poging van haar grote zus K. vermeldde die niets heeft uitgehaald, uit de toegevoegde objectieve informatie blijkt dat de situatie van minderheden in Bhutan problematisch is en verzoekster correspondentie met de Bhutaanse immigratiediensten neerlegt waaruit het tegendeel blijkt. Immers haar werkgevers werden medeverantwoordelijk gesteld voor het tewerkstellen van een persoon zonder de nodige verblijfsvergunning. De brief "*To Whom it May Concern*" bevestigt dat verzoekster gecontroleerd werd door de Bhutaanse politie en volgens de Bhutaanse overheid illegaal verbleef in het land en "*gerepatrieerd*", -lees uitgewezen- werd. Tevens worden stukken voorgelegd waaruit de inspanningen te lezen zijn van mevrouw O.H.-F. bij het Bhutaanse hoofd van de migratiediensten en aantonen dat verzoekster geen vreemdeling is maar geboren en getogen is in Bhutan. Mevrouw O.H.-F. heeft hierbij niet alleen gehandeld, maar in overleg met haar toenmalige werkgever van de NGO Helvetas die ze met naam en nadere contactgegevens bekend maakt. Ten slotte wordt bevestigd dat mevrouw O.H.-F. verplicht werd verzoekster naar de Indiase grens te begeleiden en door middel van een door de Bhutaanse grenscontrole afgestempeld document, het bewijs te leveren aan de Bhutaanse migratiediensten van Thimpu van de "repatriëring" van verzoekster. Gelet op alle door verzoekster aangevoerde elementen maakt verzoekster dan ook aannemelijk dat zij afkomstig is uit Bhutan, dat ze over geen identiteits- of verblijfsdocumenten beschikte en dat ze werd uitgewezen. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit kan worden afgeleid dat etnische Drukpas een dergelijke behandeling zouden krijgen. Conform deze algemene informatie zijn verzoeksters verklaringen wel aannemelijk dat ze omwille van haar Sherpa-etnie als niet-staatsburger werd uitgewezen. Immers de Bhutaanse autoriteiten hebben, in hun streven om de Drukpa als exclusieve Bhutaanse culturele entiteit te vrijwaren, de nationaliteitsvoorwaarden in Bhutan in de loop van de tweede helft van de 20^e eeuw gaandeweg strenger gemaakt en door verschillende restricties in de nationaliteitswetgeving (Restrictive Citizenship Laws) een groot deel van de bevolking van Bhutan het staatsburgerschap ontnomen waardoor deze staatloos en/of illegaal werd en geleid heeft tot een massale exodus, zowel vrijwillig als onder dwang.

3.6. Verzoeksters verklaringen zijn coherent en in overeenstemming met de objectieve informatie door de CGVS zelf toegevoegd. Derhalve kan in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging omwille van haar ras en nationaliteit in de zin van 48/3, § 4, a en c van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr.K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK